

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. гр. Д., 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Десислава Б. Николова

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20213200500458 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба /приложена към предходно в. гр. д. № 208/2021 г. на ДОС/ от А. А., гражданин на Р. Г., и Д. С. Т. С., двамата с постоянен адрес в гр. Б., ***, срещу решение № 260040/15.01.2021 г. по гр. д. № 3762/2018 г. на Д. кия районен съд, поправено с решение № 260427/18.06.2021 г. по същото дело на ДРС, което е развален по реда на чл. 189 във вр. с чл. 87 от ЗЗД договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. с нотариално заверени подписи, сключен между Е. М. Н. с ЕГН ***** като пълномощник на А. А., р. на *** г., гражданин на Г., и Д. С. Т. С. с ЕГН ***** като продавачи и ПР. Й. П. с ЕГН ***** като купувач по отношение на лек автомобил-, „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК № *** с рама № WVWZZZ6RZBY067853, двигател № CGP272378, за сумата от 2000 лв.; въззивниците А. А./А. А./ и Д. С. С. са осъдени да заплатят солидарно на ПР. Й. П. следните суми: - 2000 лв /две хиляди лева/-платена цена по договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. с нотариално заверени подписи, сключен между Е. М. Н. с ЕГН ***** като пълномощник на А.

А.,р. на *** г.,гражданин на Г.,и Д. СТ. С. с ЕГН ***** като продавачи и ПР. Й. П. с ЕГН ***** като купувач по отношение на лек автомобил – „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №***,с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378,заедно със законната лихва от датата на обратния иск-14.01.2019 г.;въззивниците са осъдени да заплатят солидарно на ПР. Й. П. с ЕГН ***** сумата от 16 954,92 лв /шестнадесет хиляди деветстотин петдесет и четири лева и 92 ст./,представляваща претърпени имуществени вреди-заплатени суми от ищцата ПР. Й. П. в полза на А. И. Р. с ЕГН ***** въз основа на съдебна спогодба по гр.дело №3762/2018 г. по описа на ДРС,в т.ч: - 13 000 лв /тринадесет хиляди лева/-върната продажна цена по нищожен договор за покупко-продажба на МПС от 26.09.2013 г. с нотариално заверени подписи,сключен между ПР. Й. П. с ЕГН ***** и А. И. Р. с ЕГН ***** по отношение на лек автомобил – „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378,за сумата от 5000 лв при действително платена цена от 13 000 лв;130 лв-разноски по същия договор;1838,05 лв-законна лихва върху 13 000 лв за периода 20.09.2018 г.-10.02.2020 г.;18,38 лв-законна лихва върху 130 лв за периода 20.09.2018 г.-10.02.2020 г.;1968,49 лв-съдебно-деловодни разноски по гр.дело №3762/2018 г.,респ. въззивниците са осъдени да заплатят на ПР. Й. П. разноски по делото.

Според въззивниците решението било недопустимо,тъй като спорът бил неподсъден на РС-Д.,респ. бил подсъден на РС-Б. по правилото на чл.105 от ГПК,поради което решението следвало да бъде обезсилено и делото следвало да се изпрати за разглеждане от компетентния съд.Сочи се и неправилност на първоинстанционното решение.Изложени са подробни доводи за неправилно приложение на нормата на чл.189 във връзка с чл.188 от ЗЗД.Добросъвестността на купувача по процесния договор за продажба на МПС била несъмнена,но и продавачите били добросъвестни,което положение първоинстанционният съд не обсъдил.Не било преценено,че не била налице последната предпоставка за основателност на искове,а именно наличие на самостоятелни вещни права в полза на трето лице върху процесния автомобил.В приложената преписка на ОП-В. и в кориците на делото нямало нито едно доказателство,от което да се обоснове извод за право на собственост върху автомобила в полза на трето лице-в случая на

банка.Банката била сочена като собственик косвено в кореспонденцията между българските и гръцките компетентни органи,но липсвали преки доказателства за правата ѝ.В този смисъл не било налице основание за разваляне на договора за продажба поради недоказани права на трето лице върху продадената вещ,което трето лице да е предприело действия по удостоверяване на собствеността си и предаване на автомобила.Подробно са развити съображения,че с процесния договор валидно била прехвърлена собствеността в полза на купувача П.П.,поради което нямало основание за развалянето му.Неправилна била преценката на районния съд за неоснователност на възражението на въззивниците,че правото за разваляне на договора е погасено с петгодишна давност.Неоснователна била и акцесорната претенция за мораторна лихва и обезщетение.Настоява се за отмяна на решението и за отхвърляне на исковете.Претендират се от въззивниците сторените от тях разноски.

В писмен отговор и в хода на въззивното производство въззиваемата П.П. изразява становище за неоснователност на жалбата и настоява за потвърждаване на атакуваното решение,като претендира сторените от нея разноски в настоящата инстанция.Първоинстанционното решение според въззиваемата е допустимо,като се набляга,че въззивниците не са навели своевременно с отговора на исковата молба възражение за местна неподсъдност на спора на ДРС,а възможността за навеждането му с въззивната жалба била преклудирана.Неоснователно било възражението за добросъвестност на въззивниците като продавачи по процесния договор,тъй като това обстоятелство било ирелевантно за отговорността им по чл.189 от ЗЗД.Без значение било за правата на купувача дали третото лице вече е предявило правата си и купувачът е отстранен или не ги е предявило,но съществува такава възможност.Въпреки това в преписката на ВОП се съдържали достатъчно данни,че действителният собственик на автомобила е предприел нужните действия по неговото връщане.Самите въззивници не ангажирали никакви доказателства за правото на собственост на техния праводател А. П.,сочен като извършител на престъпление-обсебване на чужда движима вещ.Неоснователно било и възражението на въззивниците за изтекла погасителна давност,като са развити и подробни съображения в тази насока.

Като постави на разглеждане въззивната жалба,Д.кият окръжен съд

установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК /въззивниците са получили препис от първоинстанционното решение на 25.01.2021 г.,а жалбата им е подадена по пощата на 04.02.2021 г. при изтекъл за тях срок за въззивно обжалване на 08.02.2021 г./Жалбата е процесуално допустима предвид горното и подаването ѝ от активно легитимирани лица-страна в производството по делото-с правен интерес от атакуване на неизгодното за тях първоинстанционно решение.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му,в изискуемата форма,мотивирано и разбираемо.Същото е недопустимо в частта,с която е развален договорът за продажба на МПС от 11.01.2011 г.,респ. е допустимо в останалата част по осъдителните искове за суми,за който извод съдът ще изложи съображения по-долу в мотивите на акта.По същество по осъдителните искове е правилно предвид следното:

Гр.д.№3762/2018 г. на ДРС е образувано първоначално по повод искова молба вх.№17969/25.09.2018 г.,с която са предявени обективно кумулативно съединени искове от А. И. Р. с ЕГН ***** от гр.В. срещу ПР. Й. П. с ЕГН ***** от гр.Г.Т.,обл.Д.,както следва:иск на основание чл.26 ал.2 предл.5 от ЗЗД за прогласяване нищожност на клаузата за уговорена продажна цена в сключен между ищцата като купувач и ответницата като продавач договор за покупко-продажба на МПС /лек автомобил марка „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378/ с рег.№4820/26.09.2013 г. на нотариуса Ц. А. с район на действие ДРС поради привидността ѝ-като относително симулативна по отношение на договорената продажна цена;иск на основание чл.17 ал.1 от ЗЗД за разкриване и прилагане на действителното съглашение между страните за уговорена между тях действителна продажна цена в размер на 13 000 лв;искове на основание чл.189 ал.1 изр.2 във връзка с чл.188 от ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищцата сумата от 13 000 лв-платена от втората на първата продажна цена по вече развален договор за покупко-продажба на МПС от 26.09.2013 г.,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от датата на предявяване на исковете,до окончателното ѝ изплащане;сумата от 130 лв-сторени от ищцата разноси по

сключване на разваления договор-платен местен данък за придобиване, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковете, до окончателното ѝ изплащане; сумата от 1 524,29 лв-необходими и полезни разноси, сторени от ищцата за процесния автомобил, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковете, до окончателното ѝ изплащане, и евентуален спрямо последния иск с цена 1 524,29 лв иск на основание чл.189 ал.1 изр.3 от ЗЗД във връзка с чл.82 от ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищцата сумата от 1 524,29 лв като обезщетение за претърпени загуби от процесната продажба, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска, до окончателното ѝ изплащане. Бил е предявен и още един иск с цена 11 000 лв-обезщетение за пропуснати ползи, който е оттеглен от ищцата А. И. Р. с молба вх.№19815/19.10.2018 г. /на лист 93 от делото на ДРС/, като с определение №2958/06.12.2018 г. на ДРС производството по този иск е прекратено /лист 104 от делото на ДРС/.

С отговора на първоначалната искова молба ответницата ПР. Й. П. е поискала на основание чл.219 ал.1 от ГПК конституиране по делото като трети лица-помагачи на нейна страна лицата А. А. /А. А./, гражданин на Р.Г., и Д. СТ. С., двамата от гр.Б., от които същата е закупила процесния автомобил по силата на договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. С определение от 15.01.2018 г. /на лист 136 от делото на ДРС/ първоинстанционният съд конституира като трети лица-помагачи на страната на ответницата П. посочените две лица. В срока за отговор на първоначалната искова молба ответницата по първоначалните иски ПР. Й. П. едновременно с искането за привличане на третите лица предявява срещу тях пасивно субективно и обективно кумулативно съединени обратни иски /искова молба вх.№805/14.01.2019 г. на лист 119 от делото на ДРС/, които са предявени и в условията на евентуалност спрямо първоначалните иски /да се разгледат, ако първоначалните иски срещу П. бъдат уважени/, както следва:

1./искове на основание чл.189 ал.1 изр.2 във връзка с чл.188 от ЗЗД за осъждане на двамата ответници да заплатят на ищцата ПР. Й. П. сумата от 2 000 лв, представляваща изплатена от нея като купувач продажна цена по разваления договор за покупко-продажба на процесното МПС /лек автомобил марка „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама

№WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378/,сключен между ищцата като купувач и ответниците като продавачи на 11.01.2011 г.,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от датата на предявяване на обратните искове,до окончателното ѝ изплащане;

2./искове на основание чл.189 ал.1 изр.3 във връзка с чл.82 от ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищцата сумата от 12 654,29 лв-обезщетение за претърпени от горната продажба загуби,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от датата на предявяване на обратните искове,до окончателното ѝ изплащане;

3./искове на основание чл.189 ал.1 изр.3 във връзка с чл.82 от ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищцата всички суми,които същата ще бъде осъдена да заплати на първоначалната ищца по делото А. И. Р. по първоначалните искове,ако бъдат уважени.

С обратната искова молба е отправено и искане от ПР. Й. П. молбата да бъде третирана от съда като изрично нейно писмено изявление до ответниците по обратните искове за разваляне на договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. с нотариална заверка на подписите с рег. №77/11.01.2011 г. на нотариуса Ц. А. с район на действие ДРС /погрешно е посочен нотариус С. С. с район на действие РС-Б./.

В открито съдебно заседание на 07.02.2020 г. ДРС е одобрил постигната между страните по първоначалните искове съдебна спогодба,по силата на която страните са се съгласили,че действителната уговорена между тях и платена по договор за покупко-продажба на МПС от 26.09.2013 г. с нотариална заверка на подписите с рег.№4820/26.09.2013 г. на нотариуса Ц. А. продажна цена е в размер на 13 000 лв,като продавачката по договора ПР. Й. П. се задължава да заплати на купувачката А. И. Р. горната сума в размер на 13 000 лв,ведно със законната лихва върху нея,считано от 20.09.2018 г.,до окончателното ѝ изплащане;сумата от 130 лв-сторени от Р. разноси за сключения между тях договор от 26.09.2013 г.,ведно със законната лихва върху нея,считано от 20.09.2018 г.,до окончателното ѝ изплащане,и сумата от 1 968,49 лв-сторени от Р. разноси по настоящото дело.Страните се съгласяват,че ответницата П. не дължи на ищцата Р. сумата от 1 524,29 лв-сторени от Р. необходими и полезни разноси за процесния лек автомобил.Производството по делото е прекратено в частта на предявените

първоначални искиове с влязло в сила определение,след което продължава разглеждането само на обратните искиове на ПР. Й. П. срещу третите лица-помагачи А. А. /А. А./ и Д. СТ. С..Именно тези искиове са предмет на настоящото въззивно производство.

Изпълнено е било условието за разглеждане от първоинстанционния съд на евентуалните обратни искиове,защото постигнатата между страните по първоначалните искиове съдебна спогодба по тези искиове има силата на влязло в сила съдебно решение по тях /чл.234 ал.3 от ГПК/.Правните последици от процесната съдебна спогодба се приравняват на уважени със съдебно решение искиове на А. И. Р. срещу ПР. Й. П. /с изключение само на исковите с цена 1 524,29 лв/.След като се е сбъднало условието за разглеждане от съда на евентуалните спрямо първоначалните обратни искиове на ПР. Й. П. срещу третите лица-помагачи А. А. /А. А./ и Д. СТ. С.,първоинстанционното решение по тези искиове е допустимо.Неоснователни са доводите на ответниците А. и С.,че решението е недопустимо поради нарушаване на правилото по чл.105 от ГПК за местна подсъдност,т.е. поради постановяването му от некомпетентен по правилата на местната подсъдност съд.Сочи се във въззивната жалба,че ответниците имали постоянен адрес в гр.Б.,поради което исковите били подсъдни на Районен съд-гр.Б..Съдът по правилата на чл.119 от ГПК следи служебно само за родовата подсъдност на спора,за местната подсъдност по местонахождение на недвижим имот и за местната подсъдност по чл.108 ал.2,чл.113 и чл.115 ал.2 от ГПК.Според разпоредбата на чл.119 ал.4 от ГПК във всички други случаи извън гореизброените за спазване правилата на местната подсъдност,вкл. по чл.105 от ГПК,съдът следи само по възражение на ответника,наведено най-късно в срока за отговор на исковата молба.В случая в отговора на обратната искова молба двамата ответници не са навели такова възражение.Навеждането му едва с въззивната жалба е несвоевременно,респ. възражението е преклудирано,поради което не подлежи на разглеждане.При липса на своевременно отправено възражение за местна неподсъдност на спора на ДРС не се констатира неспазване от първоинстанционния съд на правилата за местна подсъдност и решението му е допустимо в частта по осъдителните искиове за суми.Същото е недопустимо и следва да бъде обезсилено само в частта,с която е постановено разваляне на процесния договор да продажба на МПС от 11.01.2011 г.,защото иск по чл.87 от ЗЗД за разваляне на договора не

е предявен от ищцата П.П..Както вече бе посочено,същата само е поискала исковата молба да се третира като писмено изявление,изхождащо от нея,отправено до ответниците,за разваляне на договора.Дори и да имаше предявен такъв иск,то той би бил недопустим,защото разваляне по съдебен ред е предвидено само относно договори,с които се прехвърлят,учредяват,признават или прекратяват вещни права върху недвижими имоти /чл.87 ал.3 от ЗЗД/.Процесният договор е с предмет прехвърляне право на собственост върху движима вещ /лек автомобил/,поради което потестативното право за неговото разваляне не се упражнява по съдебен ред,а извънсъдебно чрез едностранно писмено изявление,отправено до другата страна.Изявлението в случая трябва да е писмено,тъй като договорът,който се разваля,е сключен в писмена форма /чл.87 ал.1 изр.2 от ЗЗД/.Договорите за покупко-продажба на регистрирани автомобили по смисъла на чл.144 ал.1 и 2 от ЗДвП не са включени в изрично посоченото изключение за специален ред за разваляне на договора,респ. не е предвидена друга форма освен писмена,в която изявлението за разваляне да бъде отправено до длъжника /решение №254/06.04.2020 г. по гр.д.№1403/2019 г. на IV г.о.,ГК на ВКС/.Предвид горното първоинстанционното решение в частта,с която договорът от 11.01.2011 г. е развален,следва като недопустимо в тази част да бъде обезсилено.

В останалата част решението е допустимо.Същото е и правилно и следва да бъде потвърдено.

С обратната искова молба са предявени от ПР. Й. П. срещу съпрузите А. А. и Д. СТ. С. **искове на основание чл.189 ал.1 изр.2 във връзка с чл.188 от ЗЗД** за осъждане на двамата ответници да заплатят на ищцата сумата от **2 000 лв.**,представляваща изплатена от нея като купувач **продажна цена** по разваления договор за покупко-продажба на процесното МПС /лек автомобил марка „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378/,сключен между ищцата като купувач и ответниците като продавачи на 11.01.2011 г.,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от датата на предявяване на обратните икове,до окончателното ѝ изплащане,и **искове на основание чл.189 ал.1 изр.3 във връзка с чл.82 от ЗЗД** за осъждане на ответниците да заплатят на ищцата сумата от **12 654,29 лв.**-обезщетение за претърпени от горната продажба загуби,ведно със законната лихва върху тази сума,считано

от датата на предявяване на обратните искове, до окончателното ѝ изплащане. Според пояснението в петитума на исковата молба /т.нар. „евентуална“ претенция/, както и в обстоятелствената част на обратната искова молба, осъдителната претенция по исковете на основание чл.189 ал.1 изр.3 във връзка с чл.82 от ЗЗД включва всички суми, които П.П. е изплатила на първоначалната ищца А. Р. вследствие разваляне на договора за продажба на процесния автомобил между тях, т.е. твърдените загуби за ищцата от процесната продажба от 11.01.2011 г. се изразяват в платената от П. на Р. сума. След одобряване на съдебната спогодба между страните по първоначалните искове А. Р. и П.П. втората заплаща на първата въз основа на уговореното по спогодбата сума в размер на 16 954,92 лв. Вследствие на последното ищцата по обратните искове П.П. с молба вх.№265702/16.11.2020 г. /на лист 292 от делото на ДРС/ **увеличава** на основание чл.214 ал.1 от ГПК исковите си претенции по чл.189 ал.1 изр.3 от ЗЗД във връзка с чл.82 от ЗЗД **от 12 654,29 лв на 16 954,92 лв**, претендирани като обезщетение за вреди под формата на претърпяна загуба от неизпълнението от страна на ответниците на договора за продажба на МПС от 11.01.2011 г. В открито съдебно заседание на 17.11.2020 г. районният съд докладва и приема горната молба, което е равнозначно на допускане на исканото увеличение, въпреки че изрично определение в този смисъл не е постановено. В крайна сметка исковете на П. са два-първите с цена 2 000 лв /продажна цена по развалиния договор/ и вторите с цена 16 954,92 лв /вреди под формата на претърпяна загуба/.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

Според фактура от 15.10.2010 г. /на гръцки и български език на листи 27 и 28 от делото на ДРС/ и свидетелство за регистрация /на български и гръцки език на листи 29-33 от делото на ДРС/ от 29.10.2010 г. ответникът А. А. закупува през октомври 2010 г. по време на брака си с Д. СТ. С. /този факт не е спорен между страните/ процесния лек автомобил от *** гражданин А. П.с. На 11.01.2011 г. двамата ответници-съпрузи А. А. и Д. СТ. С. сключват чрез пълномощник Е. М. Н. в качеството на продавачи договор за покупко-продажба на МПС /процесния автомобил/ с нотариална заверка на подписите рег.№77/11.01.2011 г. на нотариуса Ц. А. с район на действие ДРС с ПР. Й. П. в качеството на купувач при уговорена и платена продажна цена в размер на 2 000 лв. На 26.09.2013 г. ПР. Й. П. продава автомобила на А. И. Р. по сключен

между тях договор за продажба на МПС с нотариална заверка на подписите рег.№4820/26.09.2013 г. на нотариуса Ц. А. с район на действие ДРС при посочена в договора продажна цена в размер на 5 000 лв,но действително уговорена и платена такава в размер на 13 000 лв /в тази насока платежно нареждане от 26.09.2013 г. на лист 20 от делото на ДРС/.

От приетите по делото документи по преписка рег.№8866/2016 г. на Окръжна прокуратура-гр.В. става ясно,че на 14.10.2016 г. първоначалната ищца по делото А. И. Р. /купувач на процесния автомобил по договор от 26.09.2013 г./ се е явила в І РУ „Полиция“-гр.В.,като заявила,че е изгубила предната регистрационна табела на автомобила.При извършената справка е установено,че автомобилът е предмет на обсебване,извършено през 2010 г. в Г..В Първо РУ„Полиция“-гр.В. е образувана по случая преписка №433р-20132/18.10.2016 г.На 17.07.2016 г. представител на банката-собственик на автомобила е подал жалба за извършено обсебване срещу *** гражданин А. П.с,тъй като последният спрял да плаща предвидените вноски за колата.По случая била образувана преписка №1052/5/20-В в Прокуратурата към първоинстанционния съд-Атина.Автомобилът е бил обявен за издирване в системата ШИС с шенгенски идентификатор GR99V0000864851000002.На основание чл.84 ал.1 от ЗМВР полицейските органи при Първо РУП-В. предприемат временно изземване на вещта.Съгласно протокол за доброволно предаване на вещ по чл.84 ал.2 от ЗМВР А. И. Р. е предала автомобила на служител при Първо РУ „Полиция“-гр.В..Отправено е в срока по чл.84 ал.8 от ЗМВР искане от действителния собственик на автомобила VOLKSWAGEN BANK GMBH за връщане на автомобила на банката-собственик и с постановление от 15.12.2016 г. на прокурор при ОП-В. горното искане е уважено.Постановлението е потвърдено с постановление от 27.01.2017 г. на прокурор при Апелативна прокуратура-гр.В. по повод жалба на А. И. Р..От последващата кореспонденция между Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“,сектор „СИРЕНЕ“ при МВР-София и Първо РУ-ОД на МВР-В. става ясно,че искането на банката-собственик за връщане на автомобила е отправено своевременно и не е оттеглено,но в продължителен период от време не е бил посочен от банката конкретен начин за предаване на автомобила и репатрирането му в Г..По тези причини автомобилът все още се съхранява от Първо РУ-ОД на МВР-В..Поради ненастъпване на предпоставките по чл.84 ал.9 от ЗМВР /да не е постъпило искане от

собственика за връщане на вещта/ автомобилът не е върнат на лицето А. Р.,от което е приет/иззет.Не съществуват и понастоящем основания за връщане на автомобила на лицето,от което е иззет,поради наличието на своевременно отправено искане за връщането му на собственика,което е уважено от прокурор при ВОП с влязло в сила постановление от 15.12.2016 г.Тъй като обаче действителният собственик на автомобила не е предприел в срока по чл.84 ал.14 от ЗМВР действия по фактическо приемане-предаване на вещта,понастоящем са налице предпоставките на цитираната разпоредба процесният автомобил да се третира като изоставен в полза на Българската държава.Към преписката на Първо РУП-В. няма приложена полицейска заповед за конфискуване на автомобила в полза на държавата,но предпоставките за това са налице.

Гореизложената фактическа обстановка сочи,че не съществува възможност процесният автомобил,който е иззет от полицейските органи,да бъде върнат на последната му приобретателка на българска територия А. Р..По тази причина същата е имала основание за разваляне на договора за покупко-продажба на вещта от 26.09.2013 г.,сключен между нея като купувач и ответницата по първоначалните искиве П.П. като продавач.Налице е неизпълнение на задължението на продавача П. да прехвърли на купувача Р. правото на собственост върху автомобила,тъй като е продадена чужда вещ.По делото липсват преки доказателства за правото на собственост на третото лице VOLKSWAGEN BANK GMBH върху автомобила,но наличната официална кореспонденция между оторизираните органи е достатъчна да удостовери косвено наличието на права на третото лице върху процесното МПС.Обявяването на автомобила за издирване в системата ШИС,извършено въз основа на подаден от действителния собственик сигнал в Г.,е индичия и достатъчна гаранция,че данните за права на третото лице върху вещта са били проверени и установени от оторизираните органи на Гръцката държава.

При установените права на трето лице върху автомобила е очевидно,че ответниците по обратните искиве-съпрузите А. А. и Д.С. също не са изпълнили задължението си по договора за продажба от 11.01.2011 г. да прехвърлят на ищцата по обратните искиве П.П. правото на собственост върху вещта.Продажбата на чужда вещ е непротивопоставима на действителния собственик и няма транслативен ефект.При това положение купувачката П. е активно легитимирана да развали договора за продажба от

11.01.2011 г.,като отправи по реда на чл.87 ал.1 от ЗЗД писмено изявление до продавачите А. и С.,което е сторено с обратната искова молба вх. №805/14.01.2019 г.,върчена на последните на 26.05.2020 г. /съобщения на листи 254 и 255 от делото на ДРС/.В случая изявлението за разваляне на договора е заявено пред съд с исковата молба и няма причина исковата молба да няма характер на предупреждение по смисъла на чл.87 ал.1 от ЗЗД /решение №254/06.04.2020 г. по гр.д.№1403/2019 г. на IV г.о.,ГК на ВКС/.

Съгласно чл.188 от ЗЗД продавачът отговаря,щом трето лице има права върху продадената вещ,които може да противопостави на купувача в две хипотези:при вече предявени права на собственика и купувачът е вече отстранен от вещта,която е купил,въз основа на съдебно решение по иск на трето лице /осъществена евикция/ и при още непредявени по съдебен ред права от третото лице,но при възможност всеки момент такива да бъдат предявени и противопоставени на купувача /вещта все още не е отнета,но съществува реална заплаха за това-евентуална евикция/.Законът не прави разлика между реализирана или предстояща евикция,защото и в двата случая става въпрос за пълно неизпълнение или неточно изпълнение на задължението да се прехвърли правото на собственост /решение №261/09.10.2012 г. по гр.д.№390/2012 г. на II г.о.,ГК на ВКС;решение №424/24.01.2012 г. по гр.д.№1872/2010 г. на IV г.о.,ГК на ВКС;решение №162/17.06.2013 г. по гр.д.№1317/2012 г. на III г.о.,ГК на ВКС/.Винаги,когато трето лице притежава право на собственост върху продадената вещ,има заплаха от евикция на купувача,защото третото лице може по всяко време да поиска вещта си.

В настоящата хипотеза е осъществена една специална форма на отстраняване на приобретателите-купувачи по договорите за продажба от 26.09.2013 г. и 11.01.2011 г. от процесния автомобил чрез провеждане на административната процедура по чл.84 от ЗМВР за изземване на автомобила от полицейските органи след обявяването му за издирване в ШИС.Не съществува понастоящем възможност купувачите по тези сделки да получат обратно автомобила,спрямо който са настъпили законовите предпоставки да се счита изоставен в полза на държавата от третото лице-действителен собственик.

Не може да се приеме,че купувачите по двете сделки са станали

собственици на автомобила по правилото на чл.78 ал.1 от ЗС /поради придобиване по възмезден начин владението върху движимата вещ,макар и от неособственик,но без да знаят това/,защото приложението на това правило изрично е изключено при договори,които се сключват в нотариална форма или при нотариална заверка на подписите.За сключването на договор за продажба на МПС се изисква нотариална заверка на подписите и горното правило е неприложимо.Неприложима е и хипотезата на чл.78 ал.2 от ЗС при преценката дали действителният собственик все още може да претендира вещта си от купувача,защото процесният автомобил не е открадната или изгубена вещ,а е предмет на обсебване.

Не е спорно по делото,че купувачката П.П. е била добросъвестна при сключване на договора от 11.01.2011 г.,т.е. не е знаела по време на продажбата за правата на третото лице.Не е спорно,че и продавачите А. и С. са били добросъвестни,но тяхната добросъвестност е ирелевантна за отговорността им.От значение за възникване отговорността на продавачите е единствено добросъвестността на купувача /чл.188 от ЗЗД,чл.192 ал.1 от ЗЗД/.Когато купувачът е добросъвестен,същият може да иска по арг.от разпоредбите на чл.189 ал.1 изр.2 и 3 от ЗЗД и чл.192 ал.1 от ЗЗД връщане на платената от него продажна цена по разваления договор,разноските по договора,необходимите и полезните разноски за вещта,други преки и непосредствени вреди от неизпълнението по общите правила по чл.82 от ЗЗД.В случая е претендирано от купувачката П.П. осъждане на ответниците-продавачи да ѝ заплатят сумата от 2 000 лв,представляваща изплатена от нея по разваления договор продажна цена.Тази искова претенция е основателна и следва да бъде уважена.Не е спорно между страните,че действително платената продажна цена по договора от 11.01.2011 г. е уговорената в размер на 2 000 лв.По смисъла на цитираните по-горе разпоредби от ЗЗД ответниците дължат връщане на ищцата на продажната цена от 2 000 лв.

Съгласно чл.189 ал.1 изр.3 от ЗЗД във връзка с чл.82 от ЗЗД ищцата П. има право и на обезщетение за всички преки и непосредствени вреди от неизпълнението.Вредите за П. се изразяват в изплатената от нея сума на първоначалната ищца по делото А. И. Р. вследствие разваляне на договора за продажба между тях от 26.09.2013 г. в общ размер на 16 954,92 лв /платежно нареждане от 10.02.2020 г. на лист 235 от делото на ДРС/.Развалянето на договора от 26.09.2013 г. и заплащането от продавачката П. вследствие това

разваляне на горната сума на купувачката по него Р. е пряко обусловена последица от неизпълнението на договора за продажба от 11.01.2011 г. между П. като купувач и ответниците А. и С. като продавачи, тъй като последните не са прехвърлили правото на собственост върху автомобила на П., респ. по тази причина същата не е прехвърлила собствеността върху него на Р. Вредите под формата на претърпяна загуба в размер на 16 954,92 лв са в пряка причинно-следствена връзка с неизпълнението от страна на ответниците А. и С. на договора от 11.01.2011 г. Тези вреди включват всички суми, които П. е изплатила на Р. по съдебната спогодба, постигната по настоящото дело: 13 000 лв-върната продажна цена по договора от 26.09.2013 г.; 1 838,05 лв-законна лихва върху 13 000 лв, считано от 20.09.2018 г. до окончателното изплащане на главницата-10.02.2020 г.; сумата от 130 лв-сторени от Р. разноси за сключения между тях договор от 26.09.2013 г.; 18,38 лв-законна лихва върху 130 лв, считано от 20.09.2018 г. до окончателното изплащане на главницата-10.02.2020 г.; 1 968,49 лв-сторени от Р. разноси по настоящото дело /общо 16 954,92 лв/. Исковете за присъждане на последната сума също са основателни и подлежат на уважаване.

Неоснователно е възражението на ответниците А. и С., че правото на ищцата П.П. да развали договора от 11.01.2011 г. е погасено по давност. Според разпоредбата на чл.87 ал.5 от ЗЗД правото да се развали договор се погасява с петгодишна давност. Сроктът по чл.87 ал.5 от ЗЗД започва да тече от момента, в който правото на разваляне на договора може да бъде осъществено. В случая този момент не съвпада с момента на самото неизпълнение, доколкото неизпълнението е налице още към датата на сключване на договора от 11.01.2011 г. Към тази дата ответниците не са изпълнили задължението си да прехвърлят правото на собственост върху процесния автомобил в полза на ищцата П.П. Последната обаче към този и в последващ период от време до узнаване на обстоятелството, че е сключила договора с несобственици, не е могла да реализира правото си на разваляне. За нея е възникнала възможността да го реализира едва с узнаването на факта, че е договаряла с несобственици, а именно с получаване от същата на препис от първоначалната искова молба на А. И. Р. на 12.12.2018 г. /съобщение на лист 111 от делото на ДРС/, от която е научила за правата на трето лице върху автомобила и за изземването му от Р., респ. за проведената административна процедура относно обявления за издирване в ШИС автомобил. Спрямо датата

12.12.2018 г. петгодишният срок на погасителна давност изтича на 12.12.2023 г.Развалянето е осъществено преди изтичането му с обратната искова молба от 14.01.2019 г.

Предвид изложеното въззивната жалба като неоснователна в частта ѝ срещу осъдителната част на първоинстанционното решение следва да бъде оставена без уважение,респ. първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в тази осъдителна част като допустимо и правилно,вкл. в частта,с която ответниците са осъдени да заплатят на ищцата на основание чл.78 ал.1 от ГПК сторените от нея съдебно-деловодни разноски в първоинстанционното производство.Решението на ДРС следва да бъде обезсилено като недопустимо само в частта,с която договорът от 11.01.2011 г. е развален по съдебен ред,по изложените по-горе в мотивите на акта съображения.

Поради уважаване на исковете ответниците А. и С. нямат право на разноски нито за първата,нито за въззивната инстанция,респ. такива не следва да им се присъждат.Разноски за въззивната инстанция са претендирани и от въззиваемата П.П.,която има право на такива с оглед изхода от спора на основание чл.78 ал.1 от ГПК.Същата е сторила във въззивната инстанция разноски под формата на изплатено адвокатско възнаграждение на упълномощен адвокат в размер на 1 250 лв с ДДС съгласно фактура и фискален бон на лист 35 от делото на ДОС.Наведено е от въззивниците А. и С. възражение по чл.78 ал.5 от ГПК за прекомерност на горното адвокатско възнаграждение,което е неоснователно.Дължимото по процесните икове минимално адвокатско възнаграждение по чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. е в размер на 1 098,65 лв без ДДС или 1 318,38 лв с ДДС.Изплатеното в размер на 1 250 лв с ДДС не надвишава минималното,поради което не подлежи на намаляване.

Водим от гореизложеното,Д.кият окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №260040/15.01.2021 г. по гр.д.№3762/2018 г. на Д.кия районен съд,поправено с решение №260427/18.06.2021 г. по същото дело на ДРС,в частта,с която е развален по реда на чл.189 във вр. с чл.87 от ЗЗД Договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. с нотариално

заверени подписи,сключен между Е. М. Н. с ЕГН ***** като пълномощник на А. А.,р. на *** г.,гражданин на Г.,и Д. СТ. С. с ЕГН ***** като продавачи и ПР. Й. П. с ЕГН ***** като купувач по отношение на лек автомобил –„ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378 за сумата от 2000 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260040/15.01.2021 г. по гр.д.№3762/2018 г. на Д.кия районен съд,поправено с решение №260427/18.06.2021 г. по същото дело на ДРС,в останалата му част,с която А. А./А. А./,гражданин на Р.Г.,роден на *** г.,с ЛН *** и Д.С. С. с ЕГН *****,двата с постоянен адрес гр.Б.,***,са осъдени да заплатят солидарно на ПР. Й. П. с ЕГН ***** от гр.Г.Т.,обл.Д.,*** следните суми:2 000 лв /две хиляди лева/-платена на ответниците от ищцата продажна цена по развален договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. с нотариална заверка на подписите рег.№77/11.01.2011 г. на нотариуса Ц. А. с район на действие ДРС,сключен между А. А./А. А./,гражданин на Р.Г.,роден на *** г.,с ЛН *** и Д.С. С. с ЕГН *****,двата с постоянен адрес гр.Б.,***,чрез пълномощника им Е. М. Н. с ЕГН ***** като продавачи и ПР. Й. П. с ЕГН ***** от гр.Г.Т.,обл.Д.,*** като купувач по отношение на лек автомобил –„ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на предявяване на обратния иск-14.01.2019 г.,до окончателното ѝ изплащане;16 954,92 лв /шестнадесет хиляди деветстотин петдесет и четири лева и 92 ст./-претърпени имуществени вреди поради неизпълнението на разваления договор за покупко-продажба на МПС от 11.01.2011 г. с нотариална заверка на подписите рег.№77/11.01.2011 г. на нотариуса Ц. А. с район на действие ДРС,а именно заплатени суми от ищцата ПР. Й. П. в полза на А. И. Р. с ЕГН ***** въз основа на съдебна спогодба по гр.дело №3762/2018 г. по описа на ДРС,в т.ч: - 13 000 лв /тринадесет хиляди/ - върната продажна цена по развален договор за покупко-продажба на МПС от 26.09.2013 г. с нотариално заверени подписи,сключен между ПР. Й. П. с ЕГН ***** и А. И. Р. с ЕГН ***** по отношение на лек автомобил – „ФОЛКСВАГЕН ПОЛО“ с ДК №*** с рама №WVWZZZ6RZBY067853,двигател №CGP272378 за сумата от 5 000 лв при действително платена цена от 13 000 лв;130 лв-разноски по същия договор;1 838,05 лв-законна лихва върху 13 000 лв за периода 20.09.2018 г.-10.02.2020

г.;18,38 лв-законна лихва върху 130 лв за периода 20.09.2018 г.-10.02.2020 г.;1 968,49 лв- съдебно-деловодни разноси по гр.дело №3762/2018 г. на ДРС,респ. в частта,с която А. А./А. А./,гражданин на Р.Г.,роден на *** г.,с ЛН *** и Д.С. С. с ЕГН *****,двамата с постоянен адрес гр.Б.,***,са осъдени да заплатят солидарно на ПР. Й. П. с ЕГН ***** от гр.Г.Т.,обл.Д.,*** сторени по гр.дело №3762/2018 г. по описа на РС-Д. разноси в следните размери:759,17 лв-държавна такса,84 лв-разноси по връчване съдебни книжа на ответниците чрез ЧСИ,300 лв-адвокатско възнаграждение по отговор на частна жалба в производството по чл.390 от ГПК,1 248 лв- адвокатско възнаграждение в исковото производство.

ОСЪЖДА А. А./А. А./,гражданин на Р.Г.,роден на *** г.,с ЛН *** и Д.С. С. с ЕГН *****,двамата с постоянен адрес гр.Б.,***,да заплатят на ПР. Й. П. с ЕГН ***** от гр.Г.Т.,обл.Д.,*** сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноси в размер на 1 250 лв /хиляда двеста и петдесет лева/ адвокатско възнаграждение с вкл.ДДС.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____